ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 19 NOVEMBER 1981 [1]

Paolo Benassi
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenarenstatuut — inkoop van pensioenrechten"

Zaak 194/80

Samenvatting

Ambtenaren — Bezoldiging — Basissalaris — Begrip — Toepassing bij vaststelling van aan te rekenen aantal pensioenjaren bij overdracht van pensioenrechten
(Artikel 66 Ambtenarenstatuut en artikel 11, lid 2, van bijlage VIII)

Het basissalaris, bedoeld in artikel 66 van het Statuut, bestaat uit het bedrag dat in de bij dit artikel behorende tabel is vermeld, met — eventueel — daarop toegepast de aanpassingscoëfficiënt die de Raad na het jaarlijks onderzoek overeenkomstig artikel 65, lid 1, voor de voorlopige zetels heeft vastgesteld, en dat zonder objectieve argumenten die een dergelijk verschil rechtvaardigen, de inhoud van dit begrip niet van bepaling tot bepaling kan verschillen.

Deze definitie van „basissalaris" geldt met name voor de toepassing van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut.

In zaak 194/80,

PAOLO BENASSI, ambtenaar bij de terminologische dienst van de Commissie van de Europese Gemeenschappen te Luxemburg, wonende te Bridel, Rue Kennedy 7, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van zijn gemachtigde V. Biel, advocaat te Luxemburg, Rue des Glacis 18A,

verzoeker,

1 — Procestaal: Frans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Griesmar als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om een verklaring voor recht, dat het aantal pensioenjaren dat de Commissie volgens haar eigen pensioenregeling moet aanrekenen op basis van het bedrag van de actuariële tegenwaarde of van de afkoopsom bedoeld in artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut, krachtens de algemene uitvoeringsbepalingen van genoemd artikel 11, lid 2, en met name artikel 3, lid 3, van deze algemene bepalingen, moet worden berekend aan de hand van het basisjaarsalaris van de ambtenaar, zonder toepassing van de aanpassingscoëfficiënt, in casu ingevolge verordening nr. 2998/75 van de Raad van 17 november 1975 gelijk aan 148,7,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer);

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, P. Pescatore en A. Chloros, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Bij besluit van 8 januari 1975 werd Paolo Benassi (verzoeker) met ingang van 1 december 1974 — de datum van zijn feitelijke indiensttreding bij de Gemeenschappen — benoemd tot ambtenaar op proef in de rang LA 8, salaristrap 2, bij de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn, met standplaats Luxemburg.

Vervolgens werd hij bij besluit van de Commissie van 29 september 1975 met ingang van 1 september 1975 in vaste dienst benoemd.

Op het moment van zijn vaste benoeming bedroeg zijn basissalaris BFR 34 644, terwijl ingevolge verordening nr. 2998/75 van 17 november 1975, die terugwerkende kracht had tot 1 juli 1975, de aanpassingscoëfficiënt voor België en Luxemburg toen 148,7 bedroeg.

In zijn land van herkomst, Italië, had verzoeker gedurende 186 maanden pensioenrechten opgebouwd, hetgeen een bedrag vertegenwoordigde van LIT 4 478 420, volgens de respectieve wisselkoersen overeenkomend met BFR 343 495.

Verzoeker maakte gebruik van de bij artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut aan de ambtenaren geboden mogelijkheid om de actuariële tegenwaarde van de vóór hun indiensttreding bij de Gemeenschappen verworven pensioenrechten of de afkoopsom die het pensioenfonds van het nationale overheidsorgaan, de organisatie of de onderneming hun bij hun vertrek verschuldigd was, aan de Gemeenschappen te doen betalen.

Op basis van de afkoopsom en met inachtneming van de rang waarin verzoeker in vaste dienst was aangesteld, stelde de Commissie het volgens haar eigen pensioenregeling aan te rekenen aantal pensioenjaren vast. In een nota van 17 maart 1980 werd dit aantal bepaald op 2 jaar, 3 maanden en 7 dagen.

Het aantal pensioenjaren werd door de Commissie berekend overeenkomstig artikel 3, lid 3, van de algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut.

Bij brief van 17 maart 1980, bij het Secretariaat-generaal van de Commissie ingeschreven op 18 maart 1980, diende verzoeker een klacht in op basis van artikel 90 van het Statuut, waarin hij zich hoofdzakelijk keerde tegen de toepassing van de aanpassingscoëfficiënt op zijn basis-jaarsalaris. Hij concludeerde dat hij

door dit systeem twee maal zou worden benadeeld indien hij zich bij zijn pensionering in Italië zou vestigen: eerst door de toepassing van de aanpassingscoëfficiënt op zijn basis-jaarsalaris bij de berekening van het aantal aan te rekenen pensioenjaren, en vervolgens, na zijn pensionering, door de toepassing van de aanpassingscoëfficiënt die voor het pensioen van in Italië woonachtige oud-ambtenaren zal gelden. Het aantal aan te rekenen pensioenjaren moest volgens verzoeker worden berekend aan de hand van zijn basis-jaarsalaris bij zijn benoeming in vaste dienst, zonder rekening te houden met de aanpassingscoëfficiënt, zodat hij recht zou hebben op een bonus van 3 jaar, 4 maanden en 15 dagen.

In haar antwoord van 2 september 1980 wees de Commissie de klacht af, op grond dat het basis-jaarsalaris, voor de berekening van het aantal aan te rekenen pensioenjaren was vastgesteld overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 13 juli 1978, zaak 114/77, Jacquemart, Jurispr. 1978, blz. 1697).

Verzoeker, die dit antwoord van de Commissie eerst op 3 oktober 1980 ontving, was ervan uitgegaan dat zijn beroep op 18 juli 1980 stilzwijgend was afgewezen. Hij stelde daarom het onderhavige beroep in, dat op 30 september 1980 ter griffie is ingeschreven.

Het Hof (Tweede kamer), heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

— Het beroep formeel en materieel ontvankelijk te verklaren,

— Ten gronde:
voor recht te verklaren dat voor de toepassing van de algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut als basissalaris is te beschouwen het salaris genoemd in artikel 66 van het Statuut, zonder aanpassingscoëfficiënt,

— bijgevolg, krachtens zijn volledige rechtsmacht, voor recht te verklaren dat de Commissie bij de overschrijving in de zin van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut een periode van 3 jaar, 4 maanden en 15 dagen moet aanvaarden,

— althans, de zaak terug te verwijzen naar de Commissie ter herberekening op basis van het in artikel 66 van het Statuut vastgestelde basissalaris, zonder aanpassingscoëfficiënt,

— in ieder geval de Commissie te verwijzen in alle proceskosten.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

— Het beroep te verwerpen,

— Kosten rechtens.

III — Middelen en argumenten van partijen

Ontvankelijkheid

Verzoeker acht zijn beroep ontvankelijk, daar het tijdig is ingesteld en hij materieel is geschaad doordat hij ten gevolge

van de berekeningsmethode die de Commissie wil toepassen, een heel jaar, een maand en enkele dagen verliest op de periode die bij zijn pensionering voor de vaststelling van zijn pensioenuitkering in aanmerking zal worden genomen.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de zaak Deshormes (zaak 17/78, Jurispr. 1979, blz. 189), waarin het Hof besliste dat een ambtenaar een rechtmatig en actueel belang heeft bij een actie tegen een besluit waardoor zijn pensioenrechten worden vastgelegd.

Ook *verweerster* meent dat de ontvankelijkheid van het beroep niet in twijfel kan worden getrokken.

Ten gronde

1. Het begrip basissalaris

Verzoeker beroept zich op artikel 3, lid 3, van de algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut. Volgens dat artikel moet bij de omzettingen voor de berekening van het aantal pensioenjaren dat met de toepassing van het artikel wordt aangerekend, worden uitgegaan van het basissalaris.

Het basis-jaarsalaris, aldus verzoeker, is de som van twaalf basis-maandsalarissen en daarmee komt men terecht bij artikel 66 van het Statuut, waarin voor elke rang en salaristrap het basissalaris is vastgesteld.

De Commissie verwart hier dus kennelijk bezoldiging in eigenlijke zin en basissalaris.

Verweerster brengt hiertegen in, dat verzoekers uitlegging geen rekening houdt met het feit dat gedurende verscheidene jaren, en met name ook ten tijde van zijn benoeming in vaste dienst, de aanpassing van het bezoldigingspeil van de gemeenschapsambtenaren, waarin de algemene ontwikkeling van het reële bezoldigingspeil in de Gemeenschap tot uiting moest komen, plaatsvond via een verhoging van de basissalarissen, terwijl de aanpassing aan de stijging van de kosten van levensonderhoud geschiedde door wijziging van de aanpassingscoëfficiënten.

De Commissie citeert in dit verband zaak 114/77 (Jacquemart), waarin het Hof overwoog, dat artikel 65 van het Statuut aan de Raad de keuze laat van de middelen en de vorm die het meest geschikt zijn om een bezoldigingsbeleid te voeren overeenkomstig de in dat artikel vervatte criteria en dat hem weliswaar een aanpassing van de bezoldiging via aanpassing van de in de tabel van artikel 66 vermelde basissalarissen het meest in overeenstemming lijkt te zijn met de in de artikelen 64 en 65 voorziene modaliteiten, doch dat het de Raad niettemin vrij staat een verhoging van het bezoldigingspeil te verwezenlijken door toepassing van een aanpassingscoëfficiënt op deze bedragen. Onderscheid makend tussen de in artikel 64 van het Statuut bedoelde geografische aanpassingscoëfficiënten en de aanpassingscoëfficiënten die de Raad in het kader van artikel 65 mag toepassen voor de vaststelling van het peil van de verschillende bestanddelen van de bezoldiging van de in de voorlopige zetels tewerkgestelde ambtenaren, van welk peil de bezoldigingen in de andere standplaatsen worden afgeleid, besliste het Hof in die zaak dat eerstbedoelde aanpassingscoëfficiënten geen deel uitmaken van het basissalaris, zulks in tegenstelling tot de laatstbedoelde. De Commissie leidt hieruit af, dat zij het aantal aan te rekenen pensioenjaren in casu terecht heeft berekend aan de hand van het in de tabel van artikel 66 van het Statuut genoemde bedrag, met daarop toegepast de aanpassingscoëfficiënt voor de bezoldiging van de in de voorlopige

zetels van de Gemeenschappen tewerkgestelde ambtenaren dat wil zeggen 147,8, en dat zij dusdoende dit aantal pensioenjaren dus heeft berekend aan de hand van het basis-jaarsalaris zoals door het Hof gedefinieerd.

2. De gevolgen van de berekeningsmethode van de Commissie

Verzoeker keert zich tegen de berekeningsmethode van de Commissie en wijst op de onaanvaardbare gevolgen wegens de absurde en discriminerende ongelijkheden die eruit voortvloeien. Het systeem dat door de Commissie wordt gehanteerd, is volstrekt onlogisch, want als hij zich bij zijn pensionering in Italië zou vestigen, wordt hij er twee maal door benadeeld.

Verweerster stelt dat verzoekers betoog berust op een verwarring van de in artikel 64 bedoelde geografische coëfficiënten met de coëfficiënten die tot en met 1976 in het kader van artikel 65 van het Statuut werden vastgesteld met het oog op de bepaling van het bezoldigingspeil van de in de voorlopige zetels tewerkgestelde ambtenaren, waarvan de bezoldigingen in de andere standplaatsen werden afgeleid. Waar verzoeker ook tewerk zou zijn gesteld op het moment van de inkoop van pensioenrechten, zijn basis-jaarsalaris zou steeds op dezelfde wijze zijn vastgesteld, dat wil zeggen, het zou steeds gelijk zijn geweest aan twaalf maal het in de tabel van artikel 66 genoemde bedrag met daarop toegepast de aanpassingscoëfficiënt 147,8, die gold voor de bezoldiging van de in de voorlopige zetels tewerkgestelde ambtenaren.

Wanneer verzoeker beweert dat hij, zo hij zich bij zijn pensionering in Italië zou vestigen, zou worden benadeeld door de toepassing van de aanpassingscoëfficiënt voor Italië op het bedrag van zijn pensioen, moet er vooreerst op worden gewezen dat dit middel niet ontvankelijk is voor zover het op een loutere veronderstelling berust, waarvan eerst op het moment van pensionering zal blijken of zij werkelijkheid wordt; mitsdien heeft verzoeker geen duidelijk en actueel belang bij dit middel. Bovendien is het hoe dan ook ongegrond, want de toepassing van de geografische aanpassingscoëfficiënt op het ouderdomspensioen van ambtenaren die hebben verklaard zich in Italië te zullen vestigen, brengt voor dezen geen enkel voor- of nadeel mee ten opzichte van andere gepensioneerden, die zich elders hebben gevestigd.

Niet alleen doorbreken de geografische aanpassingscoëfficiënten de gelijkheid van de ambtenaren niet, maar zij brengen deze juist tot stand, doordat zij, door hun corrigerend effect, alle gepensioneerde ambtenaren ongeacht hun woonplaats, dezelfde koopkracht beogen te verzekeren.

3. De strekking van het arrest-Jacquemart

Verzoeker betwist dat het arrest-Jacquemart zo algemeen en normatief van aard is als de Commissie wil doen voorkomen, waarbij zij zich baseert op rechtsoverweging 22, volgens welke „het in artikel 66 van het Statuut bedoelde basissalaris bestaat uit het bedrag dat in de bij dit artikel behorende tabel is vermeld, met — eventueel — daarop toegepast de aanpassingscoëfficiënt die de Raad ... voor de voorlopige zetels heeft vastgesteld." Dit arrest, aldus verzoeker, is een „res inter alios acta", hetgeen blijkt uit het voorbe-

houd in rechtsoverweging 24 in fine („zonder dat een dergelijk verschil objectief zou zijn gerechtvaardigd").

Er bestaat een fundamenteel en objectief verschil tussen de casus in de zaak-Jacquemart en de onderhavige. Daar ging het om de berekening van een uitkering bij vertrek, die niets anders is dan een sommering van bezoldigingen. In casu gaat het daarentegen om een maatstaf of een parameter van de omzetting en de aanrekening van pensioenrechten.

In het arrest-Jacquemart werd dan ook terecht beslist dat de uitkering bij vertrek moet worden berekend met toepassing van de aanpassingscoëfficiënt, en het is in die zin dat ter motivering van de beslissing het beginsel van de gelijkheid van de ambtenaren in het licht wordt gesteld.

Er bestaat echter geen enkel gevaar voor ongelijke behandeling wanneer men bij de berekening van de pensioenrechten artikel 3, lid 3, van de algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 11, lid 2 van bijlage VIII van het Statuut, waarin van het basissalaris wordt gesproken, eenvormig toepast. Dat gevaar bestaat wel wanneer men na het arrest-Jacquemart een ander begrip hanteert bij de berekening van de overgedragen rechten dan vóór dat arrest het geval was (te weten, het in artikel 66 van het Statuut genoemde basissalaris, zonder coëfficiënt).

Deze laatste opvatting van het begrip basissalaris was de heersende ten tijde van de vaststelling van de algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII, die op 1 juli 1969 in werking traden, en het is in die geest dat het moet worden uitgelegd, overeenkomstig de bij de vaststelling van de betrokken bepaling algemeen aanvaarde opvatting. Als de Commissie bij de uitlegging van het begrip basissalaris aansluiting wil gaan zoeken bij het arrest-Jacquemart, dan zou zij eerst moeten zien te komen tot een wijziging van enkele bepalingen waarin het begrip basissalaris een rol speelt, zoals artikel 72, lid 3, van het Statuut, artikel 8, lid 2, van de regeling inzake de ziektekostenverzekering, of artikel 73, lid 1, van het Statuut betreffende de bijdragen van de ambtenaren aan de beroepsziekten- en ongevallenverzekering.

Wanneer de Commissie het basissalaris wil definiëren in het licht van het arrest-Jacquemart, ziet zij voorbij aan de betrekkelijkheid van het gewijsde en geeft zij dit arrest terugwerkende kracht, hetgeen in strijd is met elk behoorlijk bestuur.

Het is duidelijk, aldus verzoeker, dat de Commissie in september 1975, toen hij in vaste dienst werd benoemd, als basissalaris alleen het salaris beschouwde dat in de tabel van artikel 66 van het Statuut voorkwam; voor verzoeker betekende dit een jaarbedrag van BFR 415 728 en niet van BFR 618 118, dat hem thans, op grond van voornoemd arrest van het Hof, wordt toegerekend. Dat arrest heeft enkel een ongelijke behandeling van ambtenaren willen voorkomen en die gedachtengang is het Hof tot de beslissing gekomen dat een uitkering bij vertrek niet meer is dan een optelling van werkelijke bezoldigingen, waarbij het echter een formeel voorbehoud maakte ten aanzien van de objectieve en algemene geldigheid van de overwegingen waarop het zijn beslissing deed steunen.

Ondanks het gezag dat de arresten van het Hof genieten, kunnen bovendien individuele beslissingen de wet van partijen in geen enkel opzicht wijzigen, en ook indien de wettelijke regeling thans zou worden veranderd, kan dit geen invloed hebben op een situatie die, aldus verzoe-

ker, moet worden geregeld op basis van de salarissen die in september 1975, toen hij in vaste dienst werd benoemd, in aanmerking werden genomen.

Verweerster stelt dat de uitlegging die het Hof aan statutaire bepalingen geeft, niet enkel geldt voor de individuele casus, maar een algemene geldigheid bezit en dat de scheppende rol van de rechtspraak, met name die van het Hof van Justitie bij de vorming en de ontwikkeling van het gemeenschapsrecht, zo bekend en algemeen erkend is, dat dit niet kan worden betwist.

In het arrest van 3 juni 1964 (gevoegde zaken 79/63 en 82/63, Reynier en Erba, Jurispr. 1964, blz. 545) heeft het Hof het belang van de uitlegging van het Statuut door de rechter onderstreept door erop te wijzen dat deze op gelijke voet als het Statuut zelf aan alle instellingen van de Gemeenschap kan worden tegengeworpen.

Verweerster verklaart daarom bij de toepassing van geïnterpreteerde statutaire bepalingen steeds rekening te hebben gehouden met de arresten van het Hof, in die zin dat zij zich gehouden achtte de voorschriften waarvan het Hof de zin en strekking had verklaard, ogenblikkelijk toe te passen. Aldus heeft zij gehandeld ter uitvoering van 's Hofs arresten van 7 juni 1972 (zaken 20/71, Sabbatini, en 32/71, Bauduin), wanneer het ging om het toekennen of opnieuw toekennen ex nunc van de ontheemdingstoelage voor vrouwelijke ambtenaren die daarvan verstoken waren geweest op grond van artikel 4, lid 3, van bijlage VII bij het Statuut, evenals bij de berekening van de uitkering bij vertrek met toepassing van het in het arrest-Jacquemart omschreven begrip basissalaris.

Anders dan verzoeker stelt, betekent dit niet dat een uitvoeringsbepaling van het Statuut op grond van laatstgenoemd arrest met terugwerkende kracht wordt toegepast, doch dat die bepaling met onmiddellijke ingang juist wordt toegepast. Statutaire bepalingen die na een rechterlijke uitlegging door het Hof een andere strekking krijgen dan die welke de instelling er voordien aan had gegeven, zijn op grond van het beginsel dat de rechterlijke uitlegging de instellingen bindt, in hun nieuwe betekenis van toepassing op reeds bestaande, maar nog niet geregelde situaties.

Evenmin is er sprake van schending van de „wet van partijen", zoals verzoeker beweert. De in artikel 11 van bijlage VIII bij het Statuut voorziene overdrachten hebben immers niet een contractuele grondslag, maar vinden plaats op basis van de toepasselijke bepalingen met inachtneming van de door het Hof daaraan gegeven uitlegging, welke voor de instellingen even bindend is als het Statuut zelf.

De Commissie keert zich overigens tegen het argument van verzoeker betreffende de „geest van de wet", namelijk dat bij de inwerkingtreding van de algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut het in artikel 3, lid 3, bedoelde basissalaris overeenkwam met de bedragen genoemd in de tabel van artikel 66 van het Statuut. De door de Raad ten tijde van de inwerkingtreding van deze bepalingen gevolgde methode voor de aanpassing van de bezoldigingen verschilde van die welke bij wijze van experiment op 21 maart 1972 werd ingevoerd en die vervolgens op 29 juni 1976 weer werd verlaten ten gunste van een gelijksoortige me-

thode als aanvankelijk gold. Terwijl de aanpassing van de salarissen destijds, evenals thans, gebeurde door aanpassing van de in de tabel van artikel 66 van het Statuut genoemde basissalarissen, werd in de tussenliggende periode (1972 tot 1976) op de bedragen van die tabel een aanpassingscoëfficiënt toegepast, namelijk die welke gold voor de bezoldiging van de ambtenaren die in de voorlopige zetels van de Gemeenschappen waren tewerkgesteld; per 1 juli 1975 was die coëfficiënt 148,7. Ook al zijn de aanpassingsmethoden in de loop van de tijd dus veranderd, het begrip basissalaris is hetzelfde gebleven.

Op de stelling van verzoeker, dat de uitlegging van het begrip basissalaris in het arrest-Jacquemart enkel geldt voor de vaststelling van de uitkering bij vertrek — hetgeen zou blijken uit het door het Hof gemaakte voorbehoud dat er geen objectieve overwegingen zijn die een verschil rechtvaardigen tussen de betekenis van het begrip „basissalaris" in artikel 12, sub c, van bijlage VIII en in artikel 66 van het Statuut —, antwoordt verweerster dat het Hof weliswaar niet a priori iedere andere, door objectieve overwegingen gerechtvaardigde uitlegging uitsluit, doch dat de uitlegging waartoe het Hof na een grondige analyse van de artikelen 62-70 van het Statuut is gekomen, een principieel karakter krijgt in die zin, dat deze uitlegging bij het ontbreken van dergelijke overwegingen moet worden aanvaard. Dit blijkt uit de weg die het Hof in het arrest-Jacquemart volgt: eerst een definitie van het begrip basissalaris als bedoeld in artikel 66 van het Statuut, en vervolgens een onderzoek naar objectieve redenen die met betrekking tot de uitkering bij vertrek een andere uitlegging van het begrip zouden kunnen rechtvaardigen.

De „objectieve overwegingen" waarop het Hof het oog had, betroffen in de context van genoemd arrest het geval dat aanvaarding van die uitlegging afbreuk zou doen aan het beginsel van gelijke behandeling van ambtenaren die zich in vergelijkbare situaties bevinden. Anders dan het door verzoeker voorgestane systeem, dat tot ernstige discriminaties zou leiden naargelang de benoeming in vaste dienst vóór of na 1 januari 1977 heeft plaatsgevonden, bewerkt de toepassing van het begrip basissalaris overeenkomstig het arrest-Jacquemart een grotere gelijkheid van behandeling van de ambtenaren. Verweester herinnert eraan dat de verhoging van de in de tabel van artikel 66 opgenomen basissalarissen sinds 1 januari 1977 plaatsvindt door vaststelling van nieuwe salarisschalen waarin de aanpassingscoëfficiënt voor België en Luxemburg is verwerkt. Deze coëfficiënt, die uiteindelijk 157,8 bedroeg, is daardoor teruggebracht tot 100 (verordening nr. 3177/76 van de Raad van 21 december 1976).

Toepassing van het door verzoeker voorgestane systeem zou met zekerheid leiden tot ongelijkheid ten nadele van de na 1 januari 1977 in vaste dienst benoemde ambtenaren, die minder pensioenjaren krijgen dan de ambtenaren die vóór die datum zijn benoemd. Met de berekeningsmethode van de Commissie, die berust op de definitie van het basissalaris van het arrest-Jacquemart, kan de invloed worden geneutraliseerd van de wijzigingen die de methodes tot aanpassing van het bezoldigingspeil in de loop van de tijd hebben ondergaan, en de gelijke behandeling van de ambtenaren worden hersteld.

De Commissie wijst er ten slotte op, dat de Raad sinds 1 januari 1977, na de wijziging van zijn bezoldigingspolitiek bestaande in verhoging van het bezoldigingspeil door middel van aanpassingscoëfficiënten, ieder jaar nieuwe salaris-

schalen heeft vastgesteld. Sindsdien moet zowel voor de toepassing van artikel 72, lid 3 — bijzondere vergoeding van dat gedeelte van de werkelijke kosten, dat de helft van het gemiddelde maandsalaris te boven gaat —, als van artikel 73, lid 1, van het Statuut — bijdragen van de ambtenaar aan de verzekering tegen particuliere risico's, tot een maximum van 0,1 % van het basissalaris —, onder basissalaris worden verstaan het bedrag dat in de tabel van artikel 66 wordt genoemd en waarin sedert 1 januari 1977 de aanpassingscoëfficiënt voor België en Luxemburg is verwerkt. Het feit dat de Commissie vóór het arrest-Jacquemart, in de periode dat de Raad het op 21 maart 1972 aanvaarde experimentele systeem toepaste, onder basissalaris verstond de bedragen van vorenbedoelde tabel, zonder aanpassingscoëfficiënt, is uiteraard van geen enkel belang voor het onderhavige geschil, dat betrekking heeft op de toepassing thans van het begrip basissalaris als omschreven in het arrest-Jacquemart, op nog niet geregelde rechtssituaties.

Ter terechtzitting van 18 juni 1981 hebben verzoeker, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. Andersen, advocaat te Brussel, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 1 oktober 1981 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingediend ter griffie van het Hof op 30 september 1980, heeft P. Benassi, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 2 september 1980, waarbij zijn klacht ex artikel 90 Ambtenarenstatuut was afgewezen. Met die klacht had hij willen verkrijgen dat het aantal pensioenjaren, dat bij de berekening van zijn pensioen in aanmerking moest worden genomen op basis van de actuariële tegenwaarde of de afkoopsom bedoeld in artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut, krachtens de algemene uitvoeringsbepalingen van genoemd artikel 11, lid 2, en met name artikel 3 van deze algemene bepalingen, zou worden berekend aan de hand van het basis-jaarsalaris, zonder toepassing van de aanpassingscoëfficiënt, in casu ingevolge verordening nr. 2998/75 van de Raad van 17 november 1975 gelijk aan 148,7.

2 Verzoeker stelt te dezen, dat het basis-jaarsalaris de som is van twaalf basismaandsalarissen, bepaald overeenkomstig artikel 66 van het Statuut, dat voor iedere rang en salaristrap de maandelijkse basissalarissen vaststelt, zonder

toepassing van een aanpassingscoëfficiënt. Dat op dit bedrag een aanpassingscoëfficiënt is toegepast, zou het gevolg zijn van het feit dat men de bezoldiging in eigenlijke zin en het basissalaris met elkaar verwart.

3 Verzoeker stelt verder, dat wanneer men uitgaat van het met de aanpassingscoëfficiënt gecorrigeerde basis-jaarsalaris, dit onaanvaardbare gevolgen heeft wegens de daaruit voortvloeiende absurde en discriminerende ongelijkheden, al naar gelang de plaats van tewerkstelling van de betrokkenen.

4 Onder verwijzing naar 's Hofs arrest van 13 juli 1978 (zaak 114/77, Jacquemart, Jurispr. 1978, blz. 1697) maakt de Commissie onderscheid tussen geografische aanpassingscoëfficiënten, bedoeld in artikel 64, eerste en tweede alinea, en aanpassingscoëfficiënten, vastgesteld door de Raad krachtens artikel 65, lid 2, van het Statuut ter bepaling van het peil van de diverse bestanddelen van de bezoldiging van de in de verschillende zetels van de Gemeenschappen tewerkgestelde ambtenaren. De Commissie stelt dat de geografische aanpassingscoëfficiënt geen deel uitmaakt van het basissalaris, doch dat dit voor het tweede type coëfficiënt anders ligt.

5 Gelijk het Hof in voornoemd arrest heeft overwogen, is het de functie van de in artikel 64 van het Statuut bedoelde aanpassingscoëfficiënt, alle ambtenaren een bezoldiging te waarborgen die, ongeacht de standplaats, dezelfde koopkracht heeft. Daarentegen vormt de in artikel 65 bedoelde aanpassingscoëfficiënt voor de Raad een instrument ter aanpassing van de bezoldiging van alle ambtenaren en personeelsleden van de Gemeenschappen.

6 Als onderdeel van het aanpassingsmechanisme voor de bezoldigingen van de in de zetels van de Gemeenschappen tewerkgestelde ambtenaren dient laatstbedoelde aanpassingscoëfficiënt reeds wegens zijn functie in het basissalaris te worden verwerkt; hij is immers vastgesteld om door toepassing ervan op de in de tabel van artikel 66 van het Statuut genoemde bedragen, het peil van de bezoldigingen te bepalen.

7 Die tabel is slechts dan op zichzelf bepalend voor het basissalaris op het moment van benoeming in vaste dienst, wanneer op de erin vermelde bedragen in feite niet de in artikel 65 van het Statuut bedoelde coëfficiënt is toegepast. Het basissalaris is het salaris dat wordt verkregen door actualisatie van

de bedragen door hierop de aanpassingscoëfficiënt toe te passen, gelijk het geval was in de jaren 1972 tot en met 1976, ofwel door wijziging van de tabel van artikel 66 door de aanpassingscoëfficiënt erin te verwerken, gelijk het geval is voor de periode na 1 januari 1977.

8 Het verdient opmerking dat men met het aldus gedefinieerde begrip basissalaris de onlogische consequentie kan vermijden, dat voor de communautaire pensioenregeling verschillende anciënniteiten worden toegekend, naar gelang de na de vaststelling van het Statuut opgetreden wijzigingen in de kosten van levensonderhoud al dan niet zijn verwerkt in de cijfers van de tabel van artikel 66 van het Statuut.

9 Bovendien houdt het argument van verzoeker, dat de toepassing van het stelsel van aanpassingscoëfficiënten voor hem discriminerend en nadelig is, geen rekening met het duidelijke en nauwkeurige onderscheid dat het Statuut maakt tussen geografische aanpassingscoëfficiënten en de coëfficiënten bedoeld in artikel 65.

10 Hierbij dient te worden opgemerkt dat het in artikel 66 van het Statuut bedoelde basissalaris bestaat uit het bedrag dat in de bij dit artikel behorende tabel is vermeld, met — eventueel — daarop toegepast de aanpassingscoëfficiënt die de Raad na het jaarlijks onderzoek overeenkomstig artikel 65, lid 1, voor de voorlopige zetels heeft vastgesteld, en dat zonder objectieve argumenten die een dergelijk verschil rechtvaardigen, de inhoud van dit begrip niet van bepaling tot bepaling kan verschillen.

11 Het lijkt niet gerechtvaardigd om bij de bepaling van het aantal pensioenjaren dat op basis van het bedrag van de in artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut bedoelde actuariële tegenwaarde of afkoopsom moet worden aangerekend, aan het begrip basissalaris overeenkomende met de rang waarin aanstelling in vaste dienst heeft plaatsgevonden, een andere inhoud te geven dan het Hof in voornoemde zaak heeft gedaan.

12 Mitsdien moet worden geconcludeerd dat de Commissie bij de bepaling van het aantal van de op basis van het bedrag van de actuariële tegenwaarde of afkoopsom aan te rekenen pensioenjaren het begrip basissalaris terecht aldus heeft uitgelegd, dat ook de aanpassingscoëfficiënt van artikel 65 van het Statuut ertoe behoort.

13 Hieruit volgt dat het beroep moet worden verworpen.

Kosten

14 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

15 Verzoeker is in het ongelijk gesteld.

16 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verstaat dat elk van de partijen de eigen kosten zal dragen.**

Due Pescatore Chloros

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 19 november 1981.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Tweede kamer
O. Due